

Oma's rozengeur en buurmannen, een
gevaarlijke combinatie.

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos
Correctors: Marjan van den Dorpe, Barbara de Jong
Coverfoto: Sonja Kaldenbach-Dhont
Covermodel: Ricardo Kaldenbach
Auteursfoto: Ron van Vossen
Coverdesign Alexander den Boer
2^e druk

ISBN: 9789464059694

©Astrid den Boer-Hasenbos

Oma's rozengeur en buurmannen,
een gevaarlijke combinatie.

Astrid den Boer-Hasenbos

Roman

Lieve allemaal,

Voor mij is het iedere keer weer spannend bij elk boek wat ik schrijf en uit laat geven. Ik vraag me altijd af wat men ervan vindt. Ik ben heel blij met de mensen, die mij tot nu toe zo lief geholpen hebben om dit alles te kunnen realiseren. Mijn speciale dank gaat uit naar Alexander den Boer, Marjan van den Dorpe, Barbara de Jong, Sonja Kaldenbach-Dhont, Ricardo Kaldenbach en Ron van Vossen.

Ik wens iedereen ook dit keer weer veel leesplezier toe.

Astrid den Boer-Hasenbos

1.

Eva Smits zat in haar huiskamer aan de eetkamertafel achter haar laptop ijverig te typen. Sinds ze een jaar geleden in dit huis betrokken was, lukte het schrijven van detectiveromans haar beter dan ooit. Ze had in één jaar tijd al twee bestsellers op haar naam staan, maar vandaag wilde het opstarten van een nieuw verhaal niet zo lukken. Het leek wel of ze totaal geen inspiratie meer had.

Eva zuchtte diep en bekeek de tekst die voor haar op het beeldscherm stond. Ze schudde vertwijfelt haar hoofd, woelde met haar handen door haar kortgeknipte lichtblonde haar en drukte de deleteknop in om het stukje, wat ze net geschreven had, weer te verwijderen.

Het was voor het eerst, sinds lange tijd, dat een verhaal niet wilde lukken. Normaal gesproken begon ze gewoon iets te schrijven zonder dat ze wist hoe het verhaal ging lopen. Maar naarmate het verhaal vorderde begonnen de hoofdpersonen een eigen leven te leiden en deden ze dingen, die zichzelf niet in haar hoofd zou durven halen. Dat maakte het er alleen maar leuker op om dergelijke verhalen te schrijven.

Echter dit keer kon ze de draad niet oppakken. Het begin van het verhaal was niet pakkend genoeg en dát was nu juist haar kracht. Als je eenmaal begon te lezen, moest en zou je willen weten hoe het afliep. In haar boeken werd de moord pas op één van de laatste pagina's opgelost.

Eva staaarde naar het lege beeldscherm. Ze vroeg zich af hoe ze dit keer de lezer weer geboeid kon krijgen. Als de start al niet goed was, lukte de rest ook niet meer, wist ze uit ervaring.

Opeens rook ze een lichte zoete rozengeur en niet veel later zakte het licht boven de tafel een paar keer weg.

Haar laptop viel uit.

Eva kreunde zacht en keek de kamer rond. 'Oma! Kom je weer storen?' riep ze, terwijl ze haar ogen door de kamer liet gaan.

'Ik heb nú echt geen zin in je bezoekjes, hoor je! Elke keer als jij verschijnt, gebeurt er iets stoms! Laat me met rust!' foeterde ze.

Even leek het erop alsof de geur van de rozen nog sterker werd. Eva schudde haar hoofd, zuchtte diep en keek de ruimte nog eens rond. Het huis aan de bosrand, waarin Eva woonde, was van haar oma geweest. Het had lange tijd na oma's overlijden leeggestaan.

Niemand in de familie had de behoefte gehad om er in te gaan wonen.

Eva had vorig jaar echter noodgedwongen haar intrek in het huis genomen. Dit was gebeurd nadat ze plotseling van haar huisbaas te horen had gekregen dat ze andere woonruimte moest gaan zoeken. Hij had het huis, wat hij haar verhuurde, zelf permanent willen gaan bewonen. Ze was dus erg blij geweest dat het huis van haar oma op dat moment nog steeds leeg had gestaan.

Vanaf het begin had ze regelmatig het gevoel gehad dat haar oma bij haar kwam “spoken”, zoals Eva het zelf noemde. Oma verscheen niet plotseling in de kamer. Het was de rozengeur die plotseling sterker werd en als een walm om haar heen kwam te hangen. De rozengeur, die ze nu ook weer rook, had echter direct al in het huis gehangen toen ze er kwam wonen.

Eva herkende in die geur het lievelingsparfum van haar oma. Die geur had haar als het ware als in een liefdevolle omarming verwelkomd. Daardoor had ze sterk de indruk dat haar oma het wel prettig vond dat haar oudste kleindochter in haar huis was komen wonen.

Het had er in ieder geval voor gezorgd dat Eva zich direct in het huis thuis gevoeld had. Het was wel merkwaardig dat de rozengeur echter niet vervaagde en elke keer als er iets vreemds gebeurde, zoals nu het licht wegviel, de rozengeur sterker en zoeter werd dan normaal.

Eva had een hele goede band met haar oma gehad en ze was altijd graag bij haar geweest. Ze was dan ook totaal niet bang als ze “haar aanwezigheid” in het huis opmerkte. Het voelde enigszins vertrouwd als haar oma onzichtbaar om haar heen hing en over haar waakte.

Haar oma was altijd een lieve oma geweest waarmee je kon lachen. Ze had echter ook een ondeugende kant gehad en had regelmatig streken uitgehaald toen ze nog leefde. Helaas bleek oma als geest ook streken uit te halen die zij, Eva, merendeels weer recht moest zetten.

Dat was iets waar ze af en toe vreselijk moe van werd. Eva keek de kamer weer rond. Het verbaasde haar nog steeds dat ze nooit een schim of iets dergelijks in de vorm van haar oma had zien verschijnen. Ze wist zeker dat ze helemaal niets met paranormale

gaven had, maar toch gebeurden er vreemde dingen in dit huis. Het licht knipperde weer en viel toen helemaal uit.

‘Oma! Laat dat!’ riep Eva geïrriteerd. Ze begon ondertussen boos op haar oma te worden, omdat ze vermoedde dat dit weer één van haar streken was.

Haar blik viel op het huis aan de overkant. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze in het donkere huis een lichtstraal heen en weer zag bewegen. Net zo plotseling als ze het gezien had, was het weer verdwenen. Ze bedacht zich opeens hoe eenzaam ze hier eigenlijk woonde nu haar overburen met vakantie waren. Ze wierp nog een blik naar het huis, maar zag tot haar opluchting dat nu alles weer donker was.

Waarschijnlijk had ze het zich verbeeld. Aangezien het volle maan was, was het goed mogelijk dat het maanlicht, tussen de bomen door, in het raam gevallen was. Vermoedelijk had de wind, die door de takken van de bomen waaide, ervoor gezorgd dat het op een bewegend licht had geleken.

Eva pakte een zaklantaarn uit de keukenla en liep er mee naar de stoppenkast. Ze probeerde uit te vinden wat het euvel was. Ze drukte de aardlekschakelaar in, maar die bleek niet in de uitstand te staan. Ze fronste haar wenkbrauwen en onderzocht bedenkelijk alle stoppen. Die bleken echter allemaal nog in orde te zijn. Opnieuw drukte ze op de aardlekschakelaar, maar wat ze ook probeerde de lichten bleven uit.

Fijn...een stroomstoring dus! Daar zat ze nu echt op te wachten! Ze vroeg zich af hoe lang dit nu weer zou gaan duren. Aangezien het huis aan de overkant op het ogenblik niet bewoond werd en dit het enige andere huis in de buurt was, kon ze niet echt checken of de stroom alleen bij haar of in de hele omgeving uitgevallen was.

Het huis van haar oma en het huis aan de overkant van de straat stonden net buiten Elspeet op de Veluwe in een bosrijk gebied. Er was slechts één geasfalteerde weg, die vanaf de huizen naar de bewoonde wereld liep. De huizen waren allebei in dezelfde stijl gebouwd.

De benedenverdieping bestond uit een bakstenen buitenmuur. De bovenverdieping was afgetimmerd met hout en beide huizen hadden een rieten dak. De indeling was ook grotendeels hetzelfde. Beide huizen hadden een vierkante hal met een toilet en een open trap naar de eerste verdieping. Op de benedenverdieping was een grote huiskamer met een open keuken. De huiskamer had

openslaande deuren naar een terras. Via een toog kwam je in de keuken. Hierin was de meest moderne apparatuur geplaatst, zodat het comfortabel was om in te werken. Er zaten twee ramen boven het aanrecht, waardoor je extra licht op het werkblad had. Naast het aanrecht zat een deur waardoor je in de achtertuin kwam. Deze tuin liep rondom het huis maar had alleen een terras aan de achterzijde. De tuin was omgeven door een haag van verschillende grote struiken, die als afscheiding diende.

Op de bovenverdieping waren twee slaapkamers met daartussen in een badkamer. De slaapkamers hadden allebei openslaande deuren, welke uitkwamen op een gemeenschappelijk balkonnetje. Je kon via dat balkonnetje van de ene slaapkamer naar de andere slaapkamer lopen.

De huizen waren haaks op elkaar gebouwd, zodat je niet op elkaars terras kon kijken en waardoor men naast de haag van struiken een beetje extra privacy had.

Waarschijnlijk had ooit een architect de opdracht gehad om hier twee identieke huizen te bouwen voor een vakantiebestemming, maar beiden werden al sinds jaar en dag onafgebroken bewoond. Althans niet de tijd meegerekend, dat oma's huis leeg had gestaan vanaf haar overlijden totdat Eva uiteindelijk haar intrek erin had genomen.

Eva liep naar de keuken en zocht een paar kaarsen in de rommellade, zodat ze tijdelijk haar kamer op die manier kon verlichten. Ze baalde erg van de stroomstoring, omdat ze uitgerekend nét die avond er voor uitgetrokken had om te gaan schrijven. Ze zette voor het gemak de gedachte, dat het schrijven niet helemaal lukte, maar even opzij.

Terwijl ze druk naar kaarsen aan het zoeken was, flitste er een straal van licht langs haar gezicht. Eva keek met een ruk op en wierp een blik op het huis aan de overkant. Ze zag daar nu duidelijk een lichtstraal heen en weer bewegen. Dit was beslist geen verbeelding en ook beslist geen maanlicht. Het was overduidelijk dat daar iemand aan de overkant in het huisje met een zaklantaarn iets aan het zoeken was. Dit voorspelde niet veel goeds!

Normaal gesproken woonden in dat bewuste huis haar naaste burens, een homostel, David en Lucas Boomsma genaamd. Ze waren een getrouwd stel van middelbare leeftijd en woonden er al langer dan zij in haar huis woonde. De mannen hadden haar oma goed gekend en waren de best mogelijke burens ooit voor haar oma

geweest. Ze hadden over haar oma gewaakt, zoals de mannen nu ook over haar waakten.

Het was echt heel lief hoe ze voor haar zorgden. David wist dat ze verhalen schreef en dat ze, als ze eenmaal op dreef was, vergat om een maaltijd voor zichzelf klaar te maken. Hij zorgde er dan altijd voor dat er een bordje eten haar kant op kwam. Soms kwamen de beide mannen haar halen met als argument dat ze te veel voor zichzelf gekookt hadden en dat Eva het moest helpen opeten en dat het gezelliger was om haar als gast aan tafel te hebben.

Eva moest er altijd om lachen. Het waren schatten. David, omdat hij zo zorgzaam was en Lucas, omdat hij haar hielp met het opknappen van haar huis.

Alleen...nu waren haar burens er niet om over haar te waken. Zij waren vorige week vertrokken om hun droomwens, een trektocht door Australië, uit te laten komen en zouden drie maanden wegblijven.

Plotseling voelde Eva zich vreselijk alleen. Dit gevoel had ze nog nooit eerder gehad sinds de mannen weg waren.

Ze wierp weer een blik uit het raam. Daar flitste opnieuw een lichtstraal richting haar huis. Ze fronste haar wenkbrauwen weer. Zou het mogelijk zijn dat David en Lucas teruggekomen waren? Dat leek haar wel héél onwaarschijnlijk. Als dat zo was, waren ze echt eerst wel bij haar langsgekomen om zich te melden.

Ze waren echter zo vol van hun avontuur geweest, dat het zeer ongeloofwaardig was als ze binnen een week alweer terug waren. Er klopte dus duidelijk iets niet. Dit waren *niet* haar burens, die daar met een zaklantaarn rond liepen te zwaaien.

Eva keek bezorgd naar het huis aan de overkant. De lichtstraal had inmiddels zo te zien de huiskamer bereikt. Het kon dus bijna niet anders dan dat er op dit ogenblik bij David en Lucas ingebroken werd. Eva beet op haar lip.

De moed zonk haar in haar schoenen, toen ze bedacht dat ze haar vrienden beloofd had om op hun huis en spullen te passen. Ze moest dus nu iets gaan ondernemen om te zorgen dat de inbreker er niet met al hun waardevolle spullen vandoor zou gaan.

Eva realiseerde zich echter heel goed dat zij in haar eentje niet opgewassen zou zijn tegen een gewelddadige inbreker. Het meest veilige, wat ze kon bedenken, was de politie te bellen om hen te vragen of ze met spoed wilden komen.

Op die manier hoefde ze in ieder geval niet zelf op onderzoek uit te gaan. Ze liep naar het tafeltje waar haar telefoon stond. Toen ze echter de hoorn aan haar oor hield, realiseerde ze zich dat de telefoon helemaal niet werkte als de elektriciteit uitviel. Even staarde ze er verbijsterd naar. Dat kon toch niet waar zijn? Al mopperend zocht ze snel naar haar mobieltje, maar vreemd genoeg bleek deze een lege batterij te hebben.

Ze staarde er vol ongeloof naar. Dit kón geen toeval zijn! Dat wist ze zeker. Ze had hem kortgeleden nog opgeladen en totaal niet gebruikt.

De rozengeur hing nu duidelijk om haar heen. Haar blik gleed nogmaals de kamer rond.

‘Oma! Wat wil je nou?’ gromde ze nijdig de ruimte in. ‘Laat je het licht uitgaan, zodat ik kan zien dat er een inbreker in het huis van David en Lucas is en dan kan ik niet eens de politie waarschuwen!’

Ze zweeg even, alsof ze verwachtte dat ze antwoord zou krijgen. Dat gebeurde natuurlijk niet. Ze zuchtte diep.

‘Wil je soms dat ik er zelf op af ga?...Waarom?...Zo dapper ben ik anders helemaal niet hoor!’ piepte ze.

In haar stem klonk duidelijk lichte paniek door. Ze wist bijna zeker dat haar oma er, als zij hier nog gewoond had, zelf wel op af zou zijn gegaan. Haar oma, hoe klein als ze ook was, was nog nooit ergens bang voor geweest. Ze was waarschijnlijk de inbreker met een grote koekenpan te lijf gegaan en had ongetwijfeld, met een waarschuwend vingertje omhoog, op staan spelen dat hij dát vooral niet mocht doen.

Ze glimlachte even, helemaal omdat ze dat oma bijna echt zag doen. David en Lucas waren oma’s beste vrienden geweest. Zij waren niet alleen beschermend voor oma geweest, oma was dat ook altijd voor hen geweest.

De rozengeur werd weer sterker. Het voelde aan alsof oma erop aandrong toch zelf op onderzoek uit te gaan, iets waar ze eigenlijk helemaal het lef niet voor had.

Haar ogen gingen weer aarzelend naar het huis aan de overkant. Ze zag de lichtstraal weer naar de keuken terugkomen. Het licht flitste nu snel heen en weer. Daarna verdween het licht weer richting de woonkamer.

‘Hè, verdikkeme, oma! Ik vind het helemaal niet leuk dat jij wilt dat ik eropaf ga! Straks vermoordt hij me nog!’ pruttelde ze tegen niemand in het bijzonder.

Natuurlijk kreeg ze ook dit keer geen antwoord, dus liep ze al mopperend voorzichtig terug naar de keuken. Eva besloot zich te wapenen met dezelfde koekenpan waar ze oma in gedachten mee had zien slaan. Dus pakte ze de grootste koekenpan van het stapeltje wat er in haar keukenkastje stond en woog hem even in haar hand. De pan was zwaar genoeg om als wapen te dienen, dus besloot ze die mee te nemen.

Daarna trok ze haar jas aan en sloop ze zachtjes naar het huis van de burens.

2.

Bij het huis aangekomen haalde ze de voordeursleutel, die ze van haar burens had gekregen, uit haar jaszak en opende heel behoedzaam de deur.

Ze vond het doodeng en slikte nerveus. Haar hart klopte wild in haar keel. Even had ze het idee dat men haar hartslag mijlenver kon horen. Ze probeerde een paar keer diep adem te halen om wat rustiger te worden. De zenuwen gierden door haar lijf.

Eva hoopte dat ze niet oog in oog kwam te staan met een ruige gevaarlijke inbreker en zond dan ook allerlei schietgebedjes naar boven met de wens dat de persoon met de zaklamp allang vertrokken zou zijn.

Ondertussen sloop ze op haar tenen door de hal naar de huiskamer en liet haar blik zoekend door de ruimte glijden. Alles zag er op het eerste gezicht normaal uit.

Ze fronste haar wenkbrauwen en keek verbaasd om zich heen. Inbrekers maakten toch altijd rotzooi en gooiden toch voortdurend alle kasten en lades overhoop als ze op zoek waren naar waardevolle spullen? Ze had nog nooit gehoord dat inbrekers een huis achterlieten alsof ze er nooit geweest waren. Het ging hen er toch alleen om, om zo snel mogelijk zo veel mogelijk bruikbare en waardevolle spullen te vinden en daarna weer razendsnel te verdwijnen? Waar was die rommel dan?

Ze begon eraan te twijfelen of ze echt wel een lichtbundel van een zaklamp gezien had. Was het dan toch niet gewoon het licht van de maan geweest? Die gedachten zorgden ervoor dat ze wat meer ontspande. Ze liet haar adem langzaam ontsnappen en wilde zich alweer omdraaien om naar huis te gaan, toen ze plotseling een geluid in de keuken hoorde.

Ze stond aan de grond genageld. Er was dus tóch iemand in huis. Eva kreeg even de neiging om zich snel om te draaien en weg te rennen.

Ze wist echter dat oma niet zou rusten totdat zij de inbreker weggejaagd had, dus haalde ze diep adem en liep ze zachtjes richting de keuken.

In de toeg van de keuken bleef ze staan. Er stond iemand voorovergebogen in de koelkast te kijken.

Ze staarde met grote ogen naar de man, die bij de koelkast stond en keek er bedenkelijk naar. Sinds wanneer was de koelkast weer

gevuld? David en Lucas hadden hem grondig leeggegeten voordat ze vertrokken. Ze hadden zelfs de laatste dag voor hun vertrek bij haar gegeten, omdat zijzelf niets meer op voorraad hadden. Waren ze dan toch terug? En als dat niet zo was... wie was die man dan, die nu bij hun koelkast stond?

Deze man was duidelijk geen van beide buurmannen. Hij was beslist langer. Zeker een meter negentig als het niet langer was. De kleding, die hij droeg, was hoofdzakelijk zwart. Gezien zijn kleding kon hij bijna niet anders dan een inbreker zijn. Die droegen toch altijd zwarte of donkere kleding?

De man had ondertussen een fles cola uit de koelkast gepakt en ging weer rechtop staan. Vervolgens zette hij de fles aan zijn mond en dronk eruit. Daarna draaide hij de dop er weer op en zette hem terug. Sinds wanneer deden inbrekers dit?

In het licht van zijn zaklantaarn viel het haar op dat het donkere T-shirt van de man strak over zijn gespierde lijf gespannen zat. Het zag er naar uit dat hij veel sportte. Haar hart klopte nu als een razende. Ze wist niet goed wat ze moest doen. Ze had immers nog nooit een inbreker betrappt. Moest ze zich nu kenbaar maken of gelijk slaan?

Maar wat zou de inbreker dan doen? Straks zou hij haar aanvallen! Ze voelde zich plotseling niet meer zo dapper en haar koekenpan leek ook niet echt meer het beschermende wapen wat ze voor ogen had gehad. De man was beslist sterker dan zij, als ze hem zo in schatte.

Er ontsnapte een geluidje uit haar keel. Voordat ze echter weg kon duiken, had de man zich vliegensvlug omgedraaid en scheen hij met de zaklamp op haar. Ze werd totaal verblind door het licht van de lamp. Ze hield een hand half over haar ogen om het verblindende licht te dimmen en zag dat de man stomverbaasd naar haar stond te kijken.

Het was duidelijk dat hij niet had verwacht iemand in het huis aan te treffen. Eva hield haar adem in en keek angstig naar hem terug. De man liet het licht van de zaklantaarn over haar lichaam heen glijden en volgde het licht met zijn ogen. Zijn blik eindigde na een paar seconden weer terug op haar gezicht.

‘Waar kom jij opeens vandaan?’ vroeg de man verbijsterd.

Het klonk alsof hij duidelijk niet op zijn gemak was. Dat zorgde ervoor dat ze een stap naar achteren deed en tegen de keukenmuur aanbotste. Haar elleboog raakte het lichtknopje. Plotseling baadde

de keuken in het felle licht van de grote lamp. Beiden keken een ogenblik verrast naar de brandende lamp, die boven de eettafel hing.

De man knipperde even met zijn ogen en deed de zaklamp uit. Hij fronste zijn wenkbrauwen, alsof hij het niet helemaal kon bevatten dat het licht brandde en richtte toen zijn blik weer op Eva.

‘Nou?’ vroeg hij streng. Hij verwachtte duidelijk antwoord en deed een stap in haar richting.

Dat voelde erg bedreigend. Voordat Eva goed en wel besepte wat ze deed, haalde ze uit met de koekenpan en sloeg hem er razendsnel mee tegen zijn hoofd.

‘*Au!*’ brulde de man en wankelde even.

Ze haalde nog een keer uit. Dit keer ving hij de klap van de koekenpan met één hand op voordat deze zijn hoofd nog een keer zou raken. Hij trok de pan woest uit haar handen.

‘Wat ben je verdorie aan het doen!’ riep hij boos. De koekenpan gooide hij woedend van zich af, ver bij Eva vandaan.

Toen deed de man weer een paar stappen naar haar toe. Eva vluchtte achteruitlopend de huiskamer in en keek ondertussen om zich heen om te zien of er nog iets anders onder handbereik lag waarmee ze zich kon verdedigen.

Haar hand vond de ijzeren pook van de openhaard en zwaaide daarmee dreigend naar hem.

‘Blijf van me af!’ gilte ze.

De man trok de pook met een wild gebaar uit haar handen. Ook deze gooide hij woest weg en greep haar bij haar arm om te voorkomen dat ze met nog meer zware voorwerpen ging slaan.

Het eerste, wat tot Eva doordrong was, dat hij inderdaad sterk was. Hij kneep haar arm bijna fijn. Ze trok een pijnlijk gezicht.

‘Je doet me pijn!’ piepte ze angstig.

‘Jij deed mij daarnet ook pijn!’ kaatste hij terug, haar kwaad aankijkend.

Toch voelde ze dat zijn greep lossere werd. Ze maakte daar meteen misbruik van en trok zich los waarna ze probeerde weg te rennen.

De man greep haar echter vliegensvlug weer vast en duwde haar in de fauteuil, die in de hoek bij de toog van de keuken stond. Eva keek geschrokken naar hem op. Ze haalde gehaast adem, net als hij. Hij boog zich naar haar toe, zodat zijn ogen op ooghoogte van haar waren en gleden onderzoekend over haar gezicht. Haar hart bonkte

inmiddels zo luid dat ze zeker wist dat hij het kon horen. Hij reageerde er echter niet op.

Het enige wat hij deed was haar gevangen houden door met zijn handen op de leuning van de stoel te steunen. Ze kon geen kant meer uit. Zijn lichaam blokkeerde haar de weg om te kunnen ontsnappen.

Eva voelde een woede opkomen. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om haar zo te overheersen! Zij had alle recht hier te zijn en hij niet! Dus wierp ze hem een vijandige blik toe. Hij keek strak terug. Het leek er duidelijk op dat het hem totaal niet imponeerde dat zij kwaad op hem was.

Ze slikte, knipperde met haar ogen, waarnaar ze het oogcontact verbrak. Haar ogen gleden naar zijn borst. Door het zien van zijn spieren onder zijn T-shirt beseftte ze eens te meer dat zij echt geen partij voor hem was en dat ze moest maken dat ze wegkwam. Het was veel te gevaarlijk om hier te blijven. Alleen de vraag was: Hoe kwam ze hier weg nu hij haar de weg blokkeerde?

Ze keek onrustig om zich heen, zoekende naar een uitweg.

‘Vergeet het maar!’ vertelde hij haar dreigend.

‘Wat moet ik vergeten?’

Haar stem klonk dapperder dan ze zich voelde.

‘Ik laat je niet gaan! Ik wil eerst antwoorden van je hebben!’

Kennelijk was het duidelijk zichtbaar dat ze wilde ontsnappen.

‘Waarom zou ik me verantwoorden bij jou?’ beet ze hem toe.

Terwijl ze dat zei, duwde ze met haar handen tegen zijn borstkas met de bedoeling om hem weg te duwen, maar het was net alsof ze tegen een muur duwde. Er zat geen beweging in.

‘Ik weet nog niet of je het weet maar ik heb je nog steeds in een positie waardoor je niet weg kan. Ik wil eerst weten wat je hier doet!’

‘Dat hoef ik jou niet te vertellen! Laat me gaan!’ commandeerde ze hem. ‘Ik heb trouwens voordat ik hierheen kwam de politie gebeld, hoor! Die kunnen hier elk ogenblik zijn!’ dreigde ze er meteen vol bravoure achter aan.

Tot op dat moment had haar getier er alleen maar voor gezorgd, dat hij vragend zijn wenkbrouwen optrok. Maar pas toen ze dreigde dat de politie onderweg was, rechtte de man zijn rug. Hij bleef echter met zijn handen op de leuning van de stoel steunen. Vluchten lukte daardoor dus nog steeds niet. Heel even had het erop geleken alsof hij geschrokken terug had willen deinzen. Hij

wierp een snelle blik naar buiten. Het leek erop alsof hij wilde checken of de politie er al was.

Ze greep haar kans en gaf hem onverwachts een harde duw. Zijn handen schoten los van de leuning. Ze vloog van de stoel af en rende langs hem heen richting de achterdeur. De man reageerde echter razendsnel en greep haar weer vast.

Eva slaakte een gil en probeerde zich los te worstelen. Ze duwde, trapte en sloeg waar ze kon, ondertussen probeerde ze nog steeds richting achterdeur te komen. Ze was zo druk bezig zich uit zijn greep te bevrijden, dat ze niet in de gaten had waar ze liep en daardoor over de koekenpan, die op de keukenvloer lag, struikelde.

Ze viel achterover op de grond, de man in haar val met zich meetrekend. Hij viel met zijn volle gewicht boven op haar. De lucht leek even uit haar longen geperst te worden.

Er ontsnapte een benauwde kreun uit haar keel en bleef toen doodstil liggen. Ook de man, boven op haar, bleef roerloos liggen. Beiden waren geschrokken van de val. De man herstelde zich als eerste en keek op haar neer. Zo te zien was hij nog steeds nijdig.

‘Wat geeft jou het recht om mij aan te vallen? Vertel me dat maar eens en ook wat je hier doet? Trouwens, als ik jou was, zou ik die politie maar afbellen! Ik heb het volste recht om hier te zijn. Dus ga je me nog vertellen wat je hier komt doen en waarom je me zowat een hersenschudding sloeg!’ viel de man streng tegen haar uit.

Eva hapte naar adem. Niet alleen om wat hij gezegd had, maar ook omdat hij nog steeds met zijn volle gewicht boven op haar lag. Ze had moeite met adem te halen en duwde met haar handen tegen zijn borst.

‘Ga van me af!’ gebod ze. Ze gaf hem nog een zet, harder dit keer, maar de man verschoof geen centimeter. Het enige wat ze voelde, waren die bikkelharte spieren. Ze realiseerde zich maar al te goed dat ze in de val zat. Ze sloot even haar ogen, terwijl haar handen naar zijn bovenarmen gleden om zo nog een poging te wagen hem van zich af te duwen. Zijn armspieren waren al net zo hard als zijn borstkas, voelde ze.

Ze slikte en keek weer naar hem op. Ze moest aan zichzelf toegeven dat de man er, ondanks zijn donkere kleding, eigenlijk helemaal niet uit zag als een inbreker.

Hij zag er beschaafd en bijzonder aantrekkelijk uit. Zijn bruine haar krulde speels op bij zijn oren en in zijn nek. Ook al was het dan iets te lang, het zag er wel uit alsof het pas geknipt was. In zijn

vierkante kaak zat een klein kuiltje in het midden van zijn kin. Hij had grijsgroene ogen, die haar nog steeds nijdig aankeken. De kleur van zijn ogen was eigenlijk een complete verrassing, die niet echt in het plaatje leken te passen, maar hem daarom wel nog aantrekkelijker maakte.

Eva besepte opeens dat ze naar de man lag te staren. Ze kreunde weer, terwijl ze opnieuw een poging deed om hem van zich af te duwen.

‘Ga van me af! Ik krijg haast geen lucht!’ Het klonk dit keer bijna smekend.

De man zette eindelijk zijn handen naast haar op de grond en drukte zich op zodat ze makkelijker adem kon halen, maar hij bleef haar met de rest van zijn lichaam verder blokkeren om te voorkomen dat ze weg kon vluchten.

‘Nou? Ga je me nu nog vertellen waarom je me aanviel?’ vroeg de man nog steeds kwaad, omdat ze nog steeds niet had verteld waarom ze hem aangevallen had.

Eva knipperde met haar ogen toen ze besepte dat hij tegen haar praatte.

‘Ik zou het prettig vinden als je nu van me afging!’ kaatste ze terug zonder hem uitleg te geven, terwijl ze hem nog een duw tegen zijn borst gaf.

Haar stem klonk beslist moediger dan ze zich voelde. Ze probeerde onder hem uit te komen en wierp hem een felle blik toe. De man keek op dezelfde manier terug.

‘Ik kijk wel uit, voordat ik het weet sla je me zo weer bijna knock-out. Ik wil eerst antwoorden van jou! Ik zou dus eerst wel eens willen weten wat *jij* hier doet!’ bromde de man.

Zijn ogen spuwden bijna vuur, terwijl hij haar in zijn greep hield.

Eva staarde hem ongelovig aan. Ze realiseerde zich in wat voor een bizarre situatie ze terecht was gekomen. Zij had een inbreker willen overvallen en nu had de inbreker háár overvallen.

‘Ik vertel jou helemaal niets! In ieder geval niet voordat jij *mij* verteld hebt wat *jij* in het huis van David en Lucas doet!’ zei ze koppig.

Nu staarde de man haar verbaast aan. Eva had het nauwelijks in de gaten. Het enige wat ze wilde was dat die man van haar af ging en duwde dus weer tegen zijn borst.

‘Ga van me af!’ riep ze nu knarsetandend.

‘Hou op met me te betasten!’ commandeerde de man op hetzelfde moment.

Eva hapte verontwaardigd naar adem.

‘Wat verbeeld jij je eigenlijk wel! Ik zit je helemaal niet te betasten! Hoe kom je daar nu bij? Ik probeer je alleen maar van me af te duwen. Ik wil dat je van me afgaat!’ viel ze tegen hem uit zonder verder antwoorden te geven op zijn vragen

‘Blijf dan van me af!’

‘Dat gaat nogal moeilijk als jij boven op me ligt,’ vertelde ze hem kattig en gaf hem nijdig nog een duw.

‘Ik ga toch echt niet eerder van je af voordat ik weet wat *jij* in het huis van David en Lucas doet! Ik wil nu ook wel eens antwoorden op mijn vraag!’ zei de man kwaad.

‘Héél toevallig heb *ik* het volste recht om hier te zijn. Ik heb de sleutel van dit huis en ben dus niet aan het inbreken, zoals *jij* aan het doen was! Volgens mij heb jij hier helemaal niets te zoeken! Ik zou maar maken dat je wekomt, want de politie kan hier nu echt elk moment zijn!’

De man ging nog rechter op zitten en keek haar verbaasd aan.

‘*Inbreken?*...Ik breek hélemaal niet in! Ik kom hier tijdelijk wonen!’ reageerde hij verbluft.

Nu was het haar beurt om verbaasd te kijken.

‘*Jij* komt hier tijdelijk wonen? David en Lucas hebben mij helemaal niet verteld dat er iemand in hun huis zou komen wonen, terwijl ze weg zijn. En dat, nota bene, terwijl ik op hun huis moet passen! Daarom dacht ik dat jij aan het inbreken was toen ik je met een zaklamp in hun huis zag rondlopen!’ vertelde ze hem onthutst.

Het gezicht van de man stond net zo verrast als het hare.

‘Ze hebben mij anders ook helemaal niet verteld dat er iemand op hun huis paste, toen ze me aanboden om in hun huis te gaan logeren. Betekent dat dan dat ik het huis met jou moet delen?’ zei hij.

Het klonk nu niet bepaald alsof hij daar heel erg blij mee was.

‘Maak je maar niet druk. Je hoeft het huis niet met mij te delen. Ik woon in het huis aan de overkant,’ stelde Eva hem gerust. Ze wees richting het huis waar zij woonde.

Ze wierp een blik op de lamp boven de eettafel, welke nu gewoon brandde. Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Waarom deed je eigenlijk niet gewoon het licht aan?’ vroeg ze hem toen.

De ogen van de man waren nu ook op de lamp gericht.

‘Het licht brandde daarnet niet!’ vertelde hij haar.

‘Nee, dat weet ik! Dat heb ik net ook aangedaan!’ zei ze ter verduidelijking.

De man slaakte een geïrriteerde zucht.

‘Het licht ging niet aan toen ik hierbinnen kwam en op het lichtknopje drukte. Ik was eigenlijk op zoek naar stoppen, omdat ik dacht dat er eentje doorgebrand was.’

‘En die zocht je in de koelkast?’ vroeg ze ongelovig.

De man zuchtte weer.

‘Nee, natuurlijk niet. De bedoeling was die in de lades te gaan zoeken, maar toen ik langs de koelkast kwam, besepte ik dat ik dorst had! Niet dat het jou wat aangaat,’ vertelde de man haar wrevelig.

Eva bestudeerde hem even bedenkelijk. Het klonk allemaal wel aannemelijk, besepte ze.

‘Dat het licht uit was, komt door mijn oma. Bij mij thuis is het licht ook uitgevallen,’ zei Eva opeens.

De wenkbrouwen van de man schoten omhoog.

‘Wat heeft jouw oma gedaan, dat ze de hele omgeving zonder elektriciteit zet?’ vroeg hij verbaasd.

‘Dat wil je niet weten!’ zei Eva ontwijkend. ‘En...Zou je nu eindelijk eens van me af willen gaan? Ik vind het niet zo prettig dat je op me ligt.’

Ze duwde weer tegen zijn borst.

‘Als ik jou was, zou ik die politie maar snel afbellen. Ze zullen er echt niet blij mee zijn als ze merken dat ze voor niets opgeroepen zijn. Ik ben hier écht met toestemming! Als je wilt, kan ik Lucas bellen,’ zei de man nu terwijl hij eindelijk ging staan.

Eva trok een pijnlijk gezicht. ‘Eh...Ik hoef de politie niet af te bellen. De batterij van mijn mobieltje was leeg en de gewone telefoon doet het niet als de elektriciteit uitvalt. Ik kon ze niet bellen. Ik wilde alleen mezelf beschermen met het feit, dat er zo een hoop manvolk mij terzijde zou staan,’ bekende ze spijtig.

‘Oh,’ zei de man terwijl hij nog een keer door het raam naar buiten keek.

Eva keek hem aandachtig aan. Dat klonk wel erg opgelucht, besepte ze. Ze vroeg zich af waarom.

De man keek haar nog even onderzoekend aan en stak haar toen een hand toe. Ze pakte die, waarna hij haar omhoog trok.

Eva begon gelijk haar kleding af te kloppen. Ze probeerde te negeren dat de man haar zo gemakkelijk omhooggetrokken had, alsof ze een licht veertje was, en dat was ze beslist niet als ze de weegschaal moest geloven.

Terwijl ze haar kleding afklopte, wierp ze een vluchtige blik schuin omhoog naar de man voor haar. Hij was bijna twee koppen groter dan zij. Ze zag dat hij haar nog steeds op stond te nemen, terwijl hij nu over zijn achterhoofd wreef.

‘Doet het erg zeer?’ vroeg ze spijtig.

De man hield op met wrijven.

‘Niet echt, ik voel alleen de dreun nog nagalmen,’ mompelde hij.

‘Sorry,’ piepte ze. Ze trok een schuldig gezicht. ‘Moet ik even kijken of het bloedt?’

De man wierp een blik op zijn vingers. ‘Het bloedt niet,’ vertelde hij haar toen. Zijn blik gleed van zijn vingers naar haar. Zijn ogen liet hij opnieuw onderzoekend over haar lichaam heen glijden.

‘Wie ben jij trouwens?’ vroeg hij.

‘Eva...Eva Smits. En wie ben jij dan wel?’

‘Cas van Dijk,’ zei hij, terwijl zijn blik nog steeds onderzoekend over haar heen gleed.

‘Ben...ben je bevriend met David en Lucas?’ vroeg ze ongemakkelijk. Ze hield er niet van om door onbekende mannen zo bekeken te worden.

‘Zo zou je het kunnen noemen. Ik ken Lucas al mijn hele leven,’ zei hij ontwijkend.

‘Ik heb ze anders nog nooit over jou horen praten,’ zei ze peinzend.

Het klonk een beetje ongelovig. Hij hield even haar blik vast en knikte toen lichtelijk met zijn hoofd. Het leek erop alsof hij begreep waarom David en Lucas het nooit over hem gehad hadden.

‘Ik ben een tijd lang in het buitenland geweest,’ vertelde hij toen, alsof dat de reden kon zijn waarom David en Lucas nooit over hem gesproken hadden.

Hij wreef nog een keer over de plek op zijn hoofd waar ze hem geslagen had en trok opnieuw een pijnlijk gezicht.

‘Sorry, dat ik je geslagen heb, maar ik dacht écht dat je een inbreker was,’ zei ze weer, terwijl ze zijn handeling volgde.

‘Ik begrijp het,’ vertelde hij haar.

‘Nou, als je het niet erg vindt dan ga ik maar weer. Het was prettig je te ontmoeten. Nogmaals sorry dat ik je geslagen heb,’ zei ze toen.

Ze verliet haastig de keuken via de achterdeur, zodat ze op deze manier niet meer langs hem heen hoefde. Ze had uiteindelijk nu niets meer in het huis van David en Lucas te zoeken. Helemaal niet nu “de inbreker” alle toestemming had om in hun huis te verblijven.